

CAMPANYA INSTITUCIONAL 2025-2026

MENTRE HI HAGI PERSONES,
HI HA ESPERANÇA

Material de sensibilització

INFÀNCIA

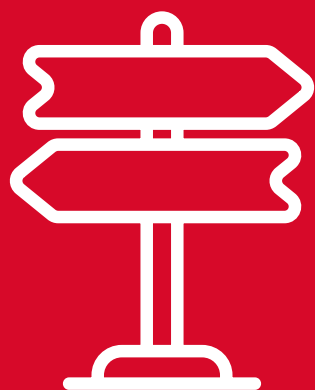

Caritas

caritas.es

ÍNDEX

Presentació	3
Dinàmica 1. L'home de la flor	6
Dinàmica 2. No volem herois	9

PRESENTACIÓ

Càritas presenta la seva campanya institucional en ocasió de la celebració del Dia de la Caritat, en el marc del Jubileu de l'Esperança convocat pel papa Francesc, un temps de gràcia i renovació espiritual en què se'ns convida a contagiar i animar la confiança en la vida i a ser llavor d'Esperança per als altres, creients i no creients. En paraules del Papa: "Tothom espera. Al cor de tota persona hi ha l'esperança com a desig i espera del bé, fins i tot ignorant el que demà portarà".¹

Vivim temps d'avenços vertiginosos en l'àmbit social, tecnològic o científic, que garanteixen el nostre benestar, i, tanmateix, el món també té una altra cara menys brillant, més fràgil i vulnerable, habitada per persones com nosaltres que s'enfronten a l'escassetat, la violència, els

desastres humans i climàtics... Tot això provoca èxodes, pobresa, discriminació, que exigeixen a una societat compromesa una resposta de denúncia i una cerca de solucions.

Com a Església, Càritas participa en aquesta denúncia i recerca, però no es conforma. Som vigilants d'aquest món i, seguint l'exemple de Jesús, unim a la nostra acció concreta un compromís d'acompanyament, ànim i gratitud. Som **testimonis de l'Esperança**, portaveus del seu missatge, que és el missatge de l'Evangeli, una invitació a mirar i relacionar-se amb el món, i amb tots els éssers que l'habiten, a la llum i el caliu de la dignitat que, només pel fet de ser humans, compartim i ens fa iguals.

Som testimonis d'Esperança, responsables de mantenir les brases enceses, que el foc no s'apagui. Proclamarem agraïts la veritat, la bellesa, la bondat i dignitat del món i tots els seus habitants i, cadascú des del seu lloc,

¹ PAPA FRANCESC, Butlla de Convocació del Jubileu Ordinari 2025, "L'esperança no pot defraudar".

treballarem per això no com un somni, sinó com una certesa.

Som ambaixadors d'Esperança. Perquè no ens conformem amb l'espera al costat del foc. També, quan cal, estem disposats a portar la torxa, a compartir i contagiar la seva llum i la seva escalfor, que és la mateixa que es va encendre a Betlem fa més de dos mil anys. Des de Càritas, amb Esperança, treballem per mantenir-la viva en tots els cors. Perquè tota la humanitat comparteix un cor esperançat, fratern i solidari. Això és el que ens uneix i ens fa a tots iguals en dignitat.

Som comunitat d'Esperança. Perquè tot això no ho fem sols. *Mentre hi hagi persones, hi ha esperança.* No es tracta de buscar herois, sinó de viure el dia a dia amb Esperança compartida. Ella es reforça, pren més sentit, s'oposa més a la por que paralitza quan neix de la fraternitat. La comunitat cristiana és una xarxa d'Esperança que ofereix una manera més càlida de mirar el món. Es tracta de **crear i créixer en la gran família del món**, tots units des de la dignitat humana

compartida, que és llavor de la qual reneix l'Esperança fins a l'infinit.

En aquest temps marcat pels conflictes armats, els discursos apocalíptics i d'odi, necessitem reorientar el cor per prendre consciència de la novetat profètica que ens porta l'esperança: el desig i l'expectativa profunda de bé, d'amor i de fraternitat humana.

Som, doncs, **testimonis, ambaixadors, comunitat d'Esperança.** La sentim, la veiem, la sembrem, la defensem, la compartim i la traïem a la llum, tot plegat il·luminats per l'exemple de Jesús de Natzaret. Amb Ell, Llum de Betlem, neix l'Esperança i la seva Resurrecció n'és la mostra més gran.

Posem atenció en les coses bones que hi ha al món, sense deixar-nos arrossegar per la temptació de la negativitat i del mal. És hora de perseverar, confiar, creure i estimar.

OBJECTIUS

- Prendre consciència i reflexionar sobre el nostre compromís cristià d'amor i servei per als altres, especialment amb les persones més pobres i vulnerables de la societat.
- Animar la dimensió social i compromís sociocaritatiu de la comunitat cristiana i de les parròquies, promovent el treball en xarxa amb altres grups, associacions i entitats de l'entorn, i sensibilitzar la resta de la comunitat.
- Donar testimoni de l'Esperança que ens porta la Bona Notícia a la qual ens convoca Jesús a través de l'Evangeli i celebrar la fraternitat que ens uneix en la missió.

QUÈ TROBARÀS EN AQUESTA GUIA?

Aquestes pàgines pretenen potenciar la reflexió i el compromís, personal i comunitari, dels grups de nens i nenes amb els objectius i les línies d'acció de la Campanya Institucional de Càritas. Per fer-ho, presentem una sèrie de dinàmiques. En cadascuna hi trobareu una breu descripció i els objectius, els materials necessaris per portar-la a terme, una proposta d'acció i presa de compromís per a després de l'activitat i un moment de reflexió i pregària.

Algunes activitats ofereixen diferents possibilitats de desenvolupament, totes complementàries. Les podeu seguir íntegrament o només algunes parts amb els grups, adaptar-les segons els interessos, el temps disponible, el context...

DINÀMICA I. L'HOME DE LA FLOR

OBJECTIUS

- Mostrar com l'esperança és capaç de donar color a la vida.
- Descobrir què podem fer nosaltres per sembrar esperança.
- Proposar una manera de convertir-nos en ambaixadors d'esperança del nostre entorn més proper.
- Potenciar el sentit de comunitat que sembla esperança.

MATERIALS

VÍDEO

<https://www.youtube.com/watch?v=n8UN3BuqRMQ> (L'home de la flor)

VÍDEOS COM FER FLORS DE PAPER

<https://youtube.com/shorts/mvyjzzhjXbg?feature=shared> (Tulipes)

https://youtube.com/shorts/sCS3zS_HgE8?feature=shared (Clavells)

https://youtube.com/shorts/U7v4_C2Gtqg?feature=shared (Margarides)

MATERIAL DE PAPERERIA

Cartolines i papers de colors, retoladors, pega, tisores, paper higiènic.

QUÈ FAREM

Aquesta dinàmica pretén que els infants prenguin consciència de com les petites accions poden donar un nou color i alegria a les coses que ens agraden. A partir de la visualització d'un conte sense paraules, demanarem als nens i les nenes que identifiquin els llocs, moments, situacions, etc., tristos o foscos que coneixen, i reflexionarem sobre com ens agradaria que fossin i què podem fer per canviar-los. Acabarem l'activitat fent una senzilla manualitat i convidant els infants a regalar-la a algú del seu entorn perquè li doni color i alegria. També es pot oferir en la pregària final.

FIL A L'AGULLA

En aquesta activitat acostarem els més petits al significat de sembrar esperança. Per fer-ho, identificarem el concepte de l'esperança, més abstracte, amb el d'alegria i color, de manera que resulti més senzill d'entendre. Començarem preguntant-los quins són els seus colors preferits i per què. Un cop identificats, seguirem el diàleg preguntant què passaria si no tinguéssim colors, si tot fos en blanc i negre. Com seria una vida sense colors? Més divertida? Més avorrida? Més alegre? Més trista? Més ensopida? Més entretinguda? Hi ha alguna cosa, lloc, persona... que coneguin que no tingui alegria, que no tingui color?

Tot seguit veurem el conte/vídeo **L'home de la flor**. És un conte sense paraules en què un home, a poc a poc, amb el seu exemple, el seu treball i les flors, va regalant alegria, esperança i color a tota una ciutat.

Després de veure'l, ens preguntarem què ha passat a la història: com és la ciutat que troba l'home de la flor? I les persones? Què fa per canviar-la? Com és la ciutat que deixa al final? I com són les persones? Què ha passat perquè canviïn? Què passarà a partir d'ara en aquesta ciutat? On anirà l'home ara? I què farà la nena amb la flor que li ha regalat?

Amb les respostes i el que vulguin afegir-hi els participants, posarem paraules entre tots, inventant la història que narren les imatges. Podem començar per posar nom a aquest home. Després, escena per escena, anirem narrant el que passa fins a crear el conte complet, que l'animador del grup podrà escriure a partir de les aportacions de tots.

Un cop explicat el conte, proposarem als infants que es converteixin en "homes de la flor". Per fer-ho, elaborarem flors de paper que després regalaran a qui vulguin perquè estiguin més contents i alegres. Als materials s'ofereixen tres exemples (margarides, tulipes i clavells). D'aquesta manera, es convertiran en ambaixadors d'alegria i esperança i podran comprovar com els colors transmeten alegria i l'alegria fa que gaudim més de la vida.

També es podran oferir les flors i el conte que hagin creat en el moment final de pregària.

PER REFLEXIONAR I DONAR GRÀCIES

De vegades podem trobar llocs, persones o situacions de pobresa i necessitat: gent sense feina, menjar o casa, amics malalts, països arrasats per la guerra o per terratrèmols, inundacions... El món, aleshores, sembla trist i gris.

Jesús ens diu que totes les persones tenim dret a ser felices, a estar alegres i a voler un món millor per a nosaltres i per als altres. I que tots podem col·laborar per acolorir aquest món gris i trist i fer-lo més alegre amb el nostre exemple.

PREGÀRIA

VULL PINTAR L'ESPERANÇA

Jesús, quan ets amb mi
la teva alegria es contagia.
Tu vols que la faci meva
i que després la comparteixi,
que m'ompli tot el pit
i em faci dir en veu alta:
amb les meves mans de colors
vull pintar l'Esperança.

Jesús, tu vols que sigui
cor que no es cansa,
que abraça el qui està trist
i que diu en veu ben alta:
amb les meves mans de colors
vull pintar l'Esperança.

Jesús, tu vols que vagi
pel carrer i per les cases
dibuixant mil somriures
i que digui en veu ben alta:
amb les meves mans de colors
vull pintar l'Esperança.

Jesús, tu vols que miri
amb els ulls de l'ànima,
que vegi coses bones en tothom
i que digui en veu ben alta:
amb les meves mans de colors
vull pintar l'Esperança.

Jesús, tu vols que sembri
abraçades, somriures, ales
perquè creixin en tothom
i jo digui en veu ben alta:
amb les meves mans de colors
vull pintar l'Esperança.

Amb les teves mans i les nostres,
Jesús, esborrem les armes,
construïm la nostra vida
fent servir només paraules,
colors, petons, carícies
que dibuixin Esperança.

(Javier Fonseca)

DINÀMICA 2.

NO VOLEM HEROIS

OBJECTIUS

- Ensenyar a mirar amb els ulls de l'esperança per ser els seus testimonis.
- Proposar maneres de contagiar l'esperança al nostre voltant.
- Comprovar que els ambaixadors d'esperança no són herois, sinó persones com nosaltres, compromeses amb el missatge de Jesús.
- Potenciar el sentit de comunitat ambaixadora d'esperança.

MATERIALS

VÍDEOS

<https://youtu.be/17OVBbFcE18?feature=shared>
(Bodisatva al metro)

<https://www.youtube.com/watch?v=uaWA2GbcnJU> (Heroi quotidià)

MATERIAL DE PAPERERIA

Retoladors i llapis de colors, paper, bolígrafs...

QUÈ FAREM

En aquesta dinàmica veurem com el lema de la campanya, **Mentre hi hagi persones, hi ha esperança**, es compleix, i com el podem fer realitat. Descobrirem què passa quan l'alegria i l'esperança es contagien. I identificarem de quina manera nosaltres podem ser-ne ambaixadors al nostre entorn, perquè només calen persones compromeses per aconseguir-ho. Per fer-ho, veurem alguns exemples d'aquest contagi i el seu poder transformador en dos vídeos i mirarem el món als ulls per reconèixer el que en volem canviar, i amb els ulls de l'esperança per imaginar el món que volem i com el podem aconseguir.

FIL A L'AGULLA

Començarem mirant el vídeo **Bodisatva al metro** i a partir d'aquí encetarem el debat. Què ha passat? Què us ha fet sentir el vídeo? Com us heu quedat després de veure'l? Com es queden les persones del vídeo? Creus que el seu dia serà igual després de la visita de l'home que riu? Et pots imaginar què faran ara? I què farà l'home que riu després d'anar-se'n?

De vegades oblidem que no només les malalties són contagioses. El riure, la felicitat, l'alegria, la il·lusió, l'esperança... també ho són. L'home que riu té algun superpoder? O és només una persona normal, senzilla, que no crida l'atenció fins que comença a riure? Això tan senzill canvia la gent i el món al seu voltant. El converteix en un lloc més agradable. Què se us acudeix que podem fer per convertir el nostre entorn en un espai més agradable?

Mirem ara aquest altre vídeo (**Heroi quotidià**) i comentem-lo també. Què està passant? Per què l'home protagonista fa el que fa? I els altres, com reaccionen? Amb la seva insistència i les seves accions aconsegueix que canviïn algunes coses. Creus que les persones del vídeo també canvien, al final?

Aquest home tampoc és especial, ni té cap poder o màgia. És una persona com qualsevol altra que puguem conèixer, que treballa, menja, resa, dorm... i es preocupa pels altres. Amb els seus actes va deixant llavors d'alegria i d'esperança al seu voltant que al final floreixen i contagien. I és feliç.

I si un home sol pot fer això, què no podem fer nosaltres junts, en comunitat? Com podem repartir alegria i esperança? El primer que necessitem és mirar el món i veure el que ens agrada i el que no ens agrada. Convidarem els participants a fer dues llistes, una amb les coses que els agradin del món, la seva escola, ciutat o poble, casa seva..., i una altra amb les que no els agradin. Després, podem posar-les en comú i fer una llista conjunta o bé treballar cada persona amb la seva. Aquest és el món que veiem.

Ara, proposarem mirar el món, però d'una altra manera, amb els ulls de l'esperança i l'alegria. Aquests ulls només hi "veuen" quan els altres estan tancats i ens permeten imaginar com volem que siguin les coses. És a dir, podem veure el món, el barri, el poble... que ens agradaria que fossin. Farem una nova llista amb frases que diguin el que poden veure els nostres ulls de l'esperança i l'alegria:

Els meus ulls de l'esperança poden veure el que pensen les persones.
 Els meus ulls de l'esperança poden veure el meu avi al cel.
 Els meus ulls de l'esperança poden veure el barri sense deixalles pel carrer.
 Els meus ulls de l'esperança poden veure una Ucraïna sense guerra.
 Els meus ulls de l'esperança poden veure la meva veïna caminant sense bastó...

El resultat es pot escriure en forma de poema i oferir-se en el moment de pregària donant gràcies i demanant a Jesús que ens ajudi a fer reals les visions dels ulls de l'esperança.

PER REFLEXIONAR I DONAR GRÀCIES

De vegades pensem que fer d'aquest món un lloc millor per a tothom se'ns escapa de les mans, que és cosa dels que tenen diners, dels que manen, dels grans... Però Jesús ens ensenya amb el seu exemple que tots podem ser ambaixadors d'alegria i esperança i que els canvis comencen amb petites coses que tenim a l'abast. Jesús ens convida a mirar com ell per començar a canviar el món. Ell no vol gent amb superpoders. Ell vol persones que cuidin el món sense esperar res més que els altres es contagiïn i s'animin a cuidar-lo també.

PREGÀRIA

VULL QUE ELS MEUS ULLS MIRIN COM TU

Vull que els meus ulls mirin com Tu
i vegin el que hi ha sota cada rostre,
més enllà de colors i de roba cara.
Vull que els meus ulls, quan miri el món,
vegin el teu amor en totes les persones i tots els racons.
Vull mirar com Tu
per sentir el que senten els altres
i així no deixar cap abraçada sense fer;
per no perdre'm res
mentre camino en la vida;
per veure-hi fins i tot quan tot és fosc.

Vull explicar a tothom les meravelles del món,
mirar el món amb Amor,
com tu em mires, Jesús.

(Javier Fonseca)

LA PETITA ESPERANÇA

Jo soc, diu Déu, Mestre de les Tres Virtuts.
La Fe és una esposa fidel.
La Caritat és una mare ardent.
Però l'esperança és una nena molt petita.
Jo soc, diu Déu, el Mestre de les Virtuts.
La Fe és la que es manté ferma pels segles dels segles.
La Caritat és la que es dona pels segles dels segles.
Però la meva petita esperança és la que es lleva cada matí.
Jo soc, diu Déu, el Senyor de les Virtuts.
La Fe és la que s'estira pels segles dels segles.
La Caritat és la que s'estén pels segles dels segles.
Però la meva petita esperança és la que ens diu bon dia cada matí.
Jo soc, diu Déu, el Senyor de les Virtuts.
La Fe és un soldat, és un capità que defensa una fortalesa.
Una ciutat del rei,
a les fronteres de Gascunya, a les fronteres de Lorena.
La Caritat és un metge, una germaneta dels pobres,
que cuida els malalts, que cuida els ferits,
els pobres del rei,
a les fronteres de Gascunya, a les fronteres de Lorena.
Però la meva petita esperança és la que saluda el pobre i l'orfe.
Jo soc, diu Déu, el Senyor de les Virtuts.
La Fe és una església, una catedral arrelada al terra de França.
La Caritat és un hospital, un sanatori que recull totes les desgràcies del món.
Però sense esperança, tot això no seria res més que un cementiri.
Jo soc, diu Déu, el Senyor de les Virtuts.
La Fe és la que vetlla pels segles dels segles.
La Caritat és la que vetlla pels segles dels segles.
Però la meva petita esperança és la que s'adorm cada nit
i es lleva cada matí
i dorm realment tranquil·la.
Jo soc, diu Déu, el Senyor d'aquesta Virtut.
La meva petita esperança
és la que s'adorm cada nit,
al seu llit de nena, després de resar les pregàries,
i la que cada matí es desperta
i es lleva i resa les pregàries amb una mirada nova.
Jo soc, diu Déu, Senyor de les Tres Virtuts.
La Fe és un gran arbre, un roure arrelat al cor de França.
I sota les ales d'aquest arbre, la Caritat,
la meva filla, la Caritat, empara tots els infortunis del món.
I la meva petita esperança no és res més
que aquesta petita promesa de brot
que s'anuncia just a l'inici de l'abril.

(Charles Péguy)

RECONEGUEM TOTES LES ROQUES
QUE SOSTENEN LA NOSTRA ESPERANÇA I
DONEM-NE GRÀCIES.

